

Коли я ще грав свої доволі примітивні партії на ритм-гітарі у гурті, що звався «Рештки на глибокому дні», незрідка разом із нами виступав Воррен Зівон¹. Воррен любив майки сірого кольору та фільми на кшталт «Царини павуків»². Він наполягав, аби в тому розділі наших концертів, що зветься «на біс», саме я співав його фірмову пісню «Лондонські вовкулаки». Я заперечував, кажучи, що негодящий. Він мене переконував, що навпаки. «Тональність соль-мажор, — казав Воррен, — і голоси, вий щосили, від щирого серця. Найголовніше — грай, як Кіф».

Мені ніколи не грати, як Кіф Ричардс³, хоча я завжди щосили старався, і з Ворреном поруч мене, який, регочучи, мов скажений, підпірав мене голосом нота в ноту, я завжди отримував шалений кайф.

Воррене, це моє виття для тебе, де б ти зараз не був. Я за тобою сумую, друже.

¹ «Rock Bottom Remainers» (1992—2012) — спорадичний рок-гурт (окрім Стівена Кінга, в ньому грали також інші відомі американські письменники, а іноді й популярні фахові музиканти), який своїми концертами зібрав загалом понад 2\$ млн на благодійність; Warren Zevon (1947—2003) — близький друг Стівена Кінга, рок-гітарист і співак, відомий своїми саркастично-макабричними піснями, зокрема його хіт «Werewolves of London» (1978) також входить до репертуару багатьох інших рок-зірок.

² «Kingdom of the Spiders» (1977) — фільм жахів про напад павуків із космосу на маленьке американське містечко.

³ Keith Richards (нар. 1943 р.) — співзасновник, гітарист і композитор гурту «Rolling Stones» з відчайдушно-розгойданою, часто наслідуваною іншими зірками манерою гри і поведінки на сцені.

ВСТУПНІ ЗАСНУВАННЯ

СТРАХ — сліпо тікай, раз атасна халепа.

*Старовинна приказка
Анонімних Алкоголіків*

Скринька

1

Другого дня грудня одного з тих років, коли певний арахісовий фермер із Джорджії керував бізнесом у Білому Домі, у Колорадо згорів упень один з уславлених курортних готелів¹. «Оверлук» було оголошено втраченим назавжди. Після проведеного розслідування пожежний інспектор округу Хікарілля² визнав причиною несправний котел. Коли стався цей інцидент, готель стояв закритий на зиму і в ньому були присутніми лише четверо осіб. Врятувалися троє. Доглядач готелю в період міжсезоння Джон Торренс загинув під час безуспішних (і героїчних) спроб скинути в котлі тиск пари, який завдяки несправному запобіжному клапану піднявся до руйнівного високого рівня.

Серед тих, хто врятувався, були дружина і малий син доглядача. Третім був шеф-кухар «Оверлука» Ричард Хеллоран,

¹ Мається на увазі період 1977—1981 рр., коли президентом був Джимі Картер (нар. 1924 р.), який до входження в політику відзначився тим, що, отримавши у спадок від батька маленьку ферму в штаті Джорджія, розвинув її в успішний арахісовий бізнес.

² Jicarilla — одне з племен індіанців апачів, яке колись мешкало на відрогах Скелястих гір.

який, покинувши свою сезонну роботу у Флориді, приїхав перевірити, чи все гаразд із Торренсами, бо, як він пояснив, «потужне прозріння» підказало йому, що їхній родині загрожує небезпека. Обох уцілілих дорослих під час вибуху було тяжко поранено. Тільки дитина залишилася неушкодженою. Фізично принаймні.

2

Від корпорації, яка володіла «Оверлуком», Венді Торренс із сином отримали відшкодування. Сума була не захмарною, проте достатньою, щоб їм протриматися ті три роки, поки пані Торренс через свою ушкоджену спину не була здатна працювати. Юрист, з яким вона консультувалася, сказав, що, якщо їй стачить волі витримати жорстку гру, вона може отримати набагато-багато більші гроші, бо зазначена корпорація надзвичайно прагне уникнути слухання в суді. Але вона, як і зазначена корпорація, бажала тільки одного — забути про ту трагічну зиму в Колорадо. «Я видужаю», — сказала вона й так і зробила, хоча ушкоджена спина мучила її до кінця життя. Потрощені хребці й поламані ребра зрослися, але скаржитися ніколи не припиняли.

Вініфред і Деніел Торренси жили якийсь час на Середньому Півдні, а потім перекочували ще південніше, до Тампи. Подеколи з Кі-Весту¹ провідати їх наїжджав Дік Хеллоран (той, що з «потужним прозрінням»). Головним чином, щоб відвідати Денні. Між ними зберігався доволі міцний зв'язок.

Якось рано-вранці в березні 1981 року Венді зателефонувала Діку й запитала, чи не зможе він приїхати. «Денні, —

¹ Географічне поняття «Середній Південь» охоплює штати Теннессі, Арканзас та Міссісіпі; Тампа — засноване 1823 р. місто на західному узбережжі півострова Флорида, фактично становить єдиний мегаполіс з містами Сейнт-Пітерсберг та Клірвотер; Key West — місто на однойменному острові Флоридського архіпелагу, найпівденніша точка континентальної території США.

сказала вона, — розбудив мене серед ночі й наказав не заходити до ванної кімнати».

А після того він взагалі відмовився розмовляти.

3

Прокинувся він тому, що захотів пісяти. Надворі дув сильний вітер. Було тепло — у Флориді майже завжди так, — але йому не подобався сам цей звук, і ніколи не подобатиметься, гадав він. Цей звук нагадував йому про «Оверлук», де несправний котел був найменшою з небезпек.

Вони з матір'ю жили в доволі тісній орендованій квартирі на другому поверсі. Денні вийшов із маленької кімнати, що сусідила з кімнатою його матері, і рушив по коридору. Вітер задував поривами, і помираюча пальма поряд з їх будинком вигримувала листям. Звучало скелетно. Вони завжди залишали двері ванної кімнати відчиненими, коли ніхто не користувався душем або унітазом, бо клямка там була поламана. Цієї ночі двері стояли зачиненими. Утім, не тому, що у ванній наразі перебувала його мати. Завдячуючи травмам обличчя, отриманим нею в «Оверлуку», вона тепер хропла — делікатними такими схлипами «кхір-кхір», — і він чув зараз ці звуки з її спальні.

«Ну, вона зачинила двері випадково, от і все».

Проте він уже тоді все чудово зрозумів (бо й сам був обдарований потужним прозрінням й інтуїцією), але інколи мусиш пересвідчитися. Інколи мусиш *побачити*. Це було те, що йому відкрилося в «Оверлуку», в готельному номері на другому поверсі.

Сягнувши рукою, що здавалася занадто довгою, занадто витягнутою, занадто *безкостою*, він клацнув клямкою і прочинив двері.

Як то він уже знав, там була та сама жінка з Номера 217. Вона сиділа гола на унітазі, розчепірюючи ноги з набухлими

мертвотно-блідими кульшами. Її зеленуваті груди звисали, мов пара спущених гумових м'ячів. Під черевом стирчав жмут сивого волосся. Очі в неї були також сиво-сірого кольору, як у сталевих дзеркал. Вона побачила його, і губи її розтягнулися в посмішці.

«Заплющ очі, — колись, за давніх-давен, був радив йому Дік Хеллоран. — Якщо побачиш щось погане, заплющ очі і скажи собі, що нічого такого там нема, а коли розплющися, воно пропаде».

Проте це не подіяло тоді, у Номері 217, коли йому було п'ять років, не подіє воно й тепер. Він це розумів. Він чув її запах. Запах гниття.

Ця жінка — він знав її ім'я, її звали місіс Мессі, — важко зіп'ялася на свої синюшні ноги, так само тягнучи до нього руки. Плоть з цих рук звисала, майже стікала донизу. Вона посміхалася так, як то роблять, побачивши старого друга. Або, скажімо, якусь добру їжу.

З виразом на обличчі, який помилково можна було сприйняти за незворушність, Денні м'яко причинив двері й відступив на крок. Він дивився, як клямка смикнулася раз... другий... ще посмик... а тоді втихла.

Тепер уже восьмирічний, він до певної міри навіть у жаху був здатен на раціональне мислення. Почасти тому, що в якомусь закутку в глибині його мозку жило очікування саме такого. Хоча він завжди думав, що тим, хто нарешті з'явиться, буде Горес Дервент. Або бармен, той, котрого його батько називав Ллойдом. Утім, він вважав, що ще до того, як це трапилось, він мусив би здогадатися, що з'явитися має саме місіс Мессі. Бо з усієї нечисті в «Оверлуку» вона була найгіршою.

Раціональна ділянка в його мозку запевняла, що вона — це лише якийсь фрагмент неспогадного сновидіння, що послідував за ним з його сну по коридору аж до ванної кімнати. Та ділянка наполягала, що, якщо він знову відчинить двері, за ними нічого такого не виявиться. Звісно, там нічого не буде, оскільки він зараз не спить. Але інша частина його єства, та

частина, що *сяяла*, знала краще. «Оверлук» його не відпустив. Щонайменше одна з його мстивих примар послідувала за ним аж до самої Флориди. Одного разу він уже був натрапив на цю жінку, вона тоді лежала, розкинувшись у ванні. Потім вона вибралась звідти і намагалася його задушити своїми риб'ячо-драглистими (але жахливо сильними) пальцями. Якщо він зараз відчинить двері ванної, вона закінчить ту справу.

Він дозволив собі компроміс, притулившись вухом до дверей. Спершу там нічого не було. Потім він дочув легесенькі звуки.

Мертві нігті дряпали деревину.

Денні наче несвоїми ногами пішов до кухні, виліз на стілець і попісяв у раковину. Потім він розбудив матір і сказав, щоб та не заходила до ванної кімнати, бо там ховається дещо погане. Зробивши ці справи, він повернувся до ліжка і глибоко зарився під ковдри. Йому хотілося залишатися там завжди, встаючи лише для того, щоби попісяти в раковину. Тепер, коли матір він попередив, у нього не було жодного бажання з нею розмовляти.

Його матері був знайомий цей його *нерозмовний* стан. Таке вже траплялося після того, як Денні був ризикнув завітати до Номера 217 в «Оверлуку».

— А з Діком ти поговориш?

Лежачи в своєму ліжку, дивлячись на неї, він кивнув. Мати зателефонувала, попри те, що була тільки четверта ранку.

Дік приїхав під кінець того ж дня. Він з собою дещо привіз. Подарунок.

4

Після того як Венді подзвонила Діку — вона зробила це так, щоби почув син, — Денні знову занурився в сон. Хоча тепер йому було вісім років і він уже ходив до третього класу, він так само смоктав собі великий палець. Йй було боляче таке